





HAKAN BIÇAKCI • Silinmiş Sahneler

**HAKAN BIÇAKCI** 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk romanı 2002 yılında çıktı. Çeşitli dergiler için edebiyat eleştirileri, sinema yazıları ve öyküler yazdı. Senaryo ve çizgi roman çalışmalarında yer aldı. Kitapları çeşitli yabancı dillere çevrildi. *Normal Nefes Almaya Devam Edin*, 2020 yılında "Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü"ne layık görüldü.

Yayımlanmış kitapları: *Rüya Günlüğü* (roman, 2002), *Boş Zaman* (roman, 2003), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015), *Otel Paranoya* (resimli öykü, 2017), *Uyku Sersemi* (roman, 2017), *İki Rüya Dokuz Gerçek* (resimli novella, Karakarga Yayınları, 2019), *Normal Nefes Almaya Devam Edin* (öykü, 2019), *Silinmiş Sahneler* (roman, 2022).

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 3135 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 553

ISBN-13: 978-975-05-3275-7

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

*EDITÖR* Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

*KAPAK* Koray Ekremoğlu

*UYGULAMA* Hüsni Abbas

*DÜZELTİ* Nebiye Çavuş

*BASKI* Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

*CILT* Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

# Silinmiş Sahneler





“Besbelli ięrenirdiniz  
Çevirdiniz gözlerinizi yer tahtalarına”

– EDİP CANSEVER  
(*Ben Ruhi Bey Nasılım*)





I



## I

Beni temsil eden mavi noktaya bakıyorum. Telefon ekranının ortasındaki. Pastel tonlardaki haritanın devamında, ters damla formunda parlayan kırmızı işarete ulaşmaya çabala-yan. Belli belirsiz bir hareketle, kesik kesik. Soluk turuncu sırt çantamdan dışarı uzanan kararmış sarı kabloya bağlı telefon elimde. Pili bitmek üzere olduğundan taşınabilir şarj aletine bağlı. Diğer elimde sinir bozucu derecede parlak, kıpkırmızı, devasa poşet. Aniden kararan hava buz kesiyor. Sert rüzgâra, insanın suratını kamçılaman pis bir sulu kar ekleniyor. Haritada olmayan, sanki yalnızca bana görünen kupkuru bir süs havuzu var karşımda. Fışkıran sulara renk vermek için tasarlanmış ışıklar titrek bir coşkuyla, kendi kendine yanıp sönüyor. Tedirgin adımlarla yürümeye devam ediyorum. Nihayet karşımdaki manzarayla ekrandaki plan uyumlu bir hal alıyor. Kendime tepeden bakıyorum. Kararlı bir şekilde sola dönüyorum. Beni temsil eden mavi nokta da dönüyor. Kırmızı işarete doğru emin adımlarla ilerliyorum.

Sokak bomboş. Kedi bile yok. Kapalı kırtasiye. Camında fosforlu harfler. Yazdan kalma, soluk dondurmacı şemsiye-

si. Terk edilmiş gibi görünen emlakçı. Yeşil floresanlı kasap vitrini. Dana olduğunu tahmin ettiğim hayvanın koca gövdesi metal kancaya asılmış. Dört bacağı da kökünden kesilmiş. Kafası uçmuş. Derisi soyulmuş. Mora çalan pembe bedeniye bütünlüğünü koruyor. Gözüm karanlık sokağın ortasındaki bu başsız büyükbaş hayvana takılıyor. Floresanın yeşili sanki koyulaşıyor. Adımlarım ağırlaşıyor. Ve o anda, hiç beklemediğim o anda, saniyeler içinde olup bitiyor her şey. Et hareketleniyor. Can çekişir gibi, kurtulup kaçmak ister gibi kıvranıyor asılı olduğu yerde. Öyle belli belirsiz seğirtmeler değil, bir o yana bir bu yana kırılıyor bedeni. Göz yanılması olamayacak kadar büyük bir gösteri. Boğuk güm-bürtülerle vitrin camına çarpıyor. Midemde benzer bir kırpıdanma. Boynumda ani bir kasılma. Omuriliğimde buz gibi bir titreme. Ağzımda sıcak kan tadı. Panik halinde yanağımı ısırduğımdan. Çırpınan et yavaş yavaş duruluyor, duruluyor ve kıpırtısız kalıyor. Tamamen sabit. Her an tekrar debelenmeye başlayacak gibi. Beynim vücuduma aynı anda kaçmayı ve donup kalmayı emrediyor. Depara kalkarcasına kasılıp kalıyorum veya kasılıp kalırcasına depara kalkıyorum. Tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum ama bir şekilde oradan uzaklaşıp kırmızı hedefe varmayı başarıyorum. Haritayı kapatınca tepemdeki hayalet helikopterden kurtuluyorum.

Teyzemin dairelerinden birine yeni taşınmış olduğu çok katlı, bej renkli ruhsuz apartman bozuntusu az ileride. Sanki hafif yamuk duruyor. Arayıp hangi zile basacağımı bilemediğimi söylüyorum. “Üçüncü kat canım.” Kapının otomatığı manasızca yüksek bir sesle cazırıyor. Demir kapı görüldüğünden çok daha ağır. Geçebileceğim kadar itiyorum. Binanın girişi arapsabunu kokuyor. Durup biraz soluklanıyorum. İçimdeki titreme hali kayboluyor. Midem dinginleşiyor. Daha iyiyim şimdi. Çok daha iyi. Mermer basamakları tırmanırken apartmanın ışıkları sönüyor. Teyzem kapıda.

Arkasında aydınlık dairesi, önünde karanlık apartman boşluğu. Ters ışıktaki. Bir an için eski bir Iron Maiden konserindeki Bruce Dickinson'ı görüyorum karşımda. Dar, bordo deri pantolon. Kalın, taşlı kemer. Kâkül kesilmiş, kestane rengi uzun saçlar. Kolsuz, leopar desenli bluz. "Run to the hills!" diye ortalığı inletmeye hazırlanıyor sanki gürül gürül bir sesle. "Hoş geldin, canım benim," diye bağırıyor. Sarılıyoruz. İçerden yükselen tanıdık uğultuya bakılırsa herkes gelmiş. Tüm aile. Teyzemin yeni evine, hayırlı olsun ziyaretine. Yüzümde dehşet dolu bir ifade olmalı ama teyzem beni her zamanki gibi karşılıyor. Ayakkabılarımı çıkarmadan girebileceğimi söylüyor. Çamur içindeler. Çıkartıyorum. Ev hediyesini sırlısıklam olduğu için iyice parlamış olan kırmızı poşetinden sıyrıyorum. Bu koca poşetten kurtulduğum için mutlu oluyorum. Çok kısa süren bir mutluluk.

"Canım ne gerek vardı."

"Annemden tüyo aldım biraz."

"Ay anladım galiba, harikasın."

İçeri geçiyorum. Daha romantik aydınlatmalı hastaneler görmüştüm. Neden bu kadar çok ışık ve neden bu kadar beyaz? Beyaz masa örtüsü göz alıyor. Hepsi sofrada. Annem, babam, teyzeler, dayı, amca, yenge, kuzen. Biri kalkıp şapur şapur öpüyor. Biri bunu yaptı mı gerisi gelir. Sırayla, uzun uzun, bastıra bastıra, tükürüklü tükürüklü dadanıyorlar yanaklarıma. "Yeter ki ıslak ıslak, öpme öyle!"

Herkesin ne yapması gerektiği belli. Sofradaki tek boş tabak, varılacak yeni bir nokta. Sesi tamamen kısık televizyonda yerli yetenek yarışması var. Teyzem tabaklarımıza servis ettiği veya masaya getirdiği her şeyi "Bu sefer o kadar iyi olmadı," "Geçen yaptığım daha lezzetliydi," "Biraz kuru olmuş sanki ama," gibi yorumlarla beğenimize sunuyor. Hep böyle yapar. Her lokmayı daha iyi ihtimalinin hayali refaka-

tinde çiğneriz onun sofrasında. Bir tür savunma mekanizması mı, hep bana denk gelen ebedi bir talihsizlik mi bilemiyorum. Dayım da tabağında ne olursa olsun, yarı memnuniyetsiz bir iştahla, “Bunu asıl şurada yiyeceksin,” diyen adamlardan. Konu yemek içmekse masanın sabit uzmanı. Şimdiyse bana sarmakla meşgul: “Nasil gidiyor şantaj-montajcı?” Sadece gülümsüyorum. Sinir bozukluğuyla. Yakın akrabam ama işte yakınım değil. Yakınım olsaydı, gülümsememin içindeki sinir bozukluğunu seçebilirdi. Gür bıyığı minik ağzını tamamen kapatıyor. Neşeli sesi sanki karnından geliyor. En iyi yemeklerle dolu karnından.

Çorba, az önce panikle ısırp kanattığım yanağımı sızlatıyor. Anlık bir acıyla gözlerim kararıyor. Vitrinde debelenen et. Kafamın içinde çırpınan bu görüntüden sıyrılmalıyım. Masadakilerden biri olmalıyım. Sohbeta karışmalıyım. Yediklerimle ilgili yorumlar yapmalıyım. Uzanıp zeytinyağlılardan alıyorum. “Dolma nefis olmuş,” diyorum laf olsun diye. “O dolma değil yalnız sarma,” diye bozuyor ukala kuze-nim. Gıcıklığını yüzüne vuran bir ifadeyle bakıyorum. Doğru söylüyor. Sarmayla dolmayı hep karıştırırım. Halbuki ad-ları asla karıştırılmayacak kadar basit bir şekilde tarif ediyor görüntülerini. Karşımda oturan halam ne içeceğimi soruyor. Kendisiyle fazla meşgul insanların huzursuzluğu var üzerinde. Dudaklarındaysa vıcık vıcık bir ruj. Fırfırlı krem rengi gömleği lahana turşusu gibi. Saf ipek. Saf ipek dediğin, böcek salyası. “Bira alırım varsa.”

Biradan kocaman, köpüklü bir yudum alıyorum. Maalesef çok soğuk değil. Son anda hatırlanıp buzdolabına atılmış. Yine de iyi geliyor. Özellikle sızlayan yanağıma. Bir yudum daha alıp ağzımda tutuyorum. Bardağı da çaktırmadan yanağıma yashıyorum. Halimi yadırgayan gözlerle bakan babama yakalanınca bir yudum daha alıp gülümsüyorum. Biraz sonra salona ağır bir koku çöküyor. Tahmin ettiğim gibi. Menü-